

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Harriet Walker
THE NEW GIRL

Copyright © 2020 by Harriet Walker
All rights reserved

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House LLC
Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03638-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

HARIJET VOKER

NOVA

DEVOJKA

Prevela Jovana Palavestra

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

*Za mamu i tatu, koji su mi pomogli da
ostvarim svoje snove, jer su oni ostvarili svoje*

Izgedalo je kao da je sa neba pala.

Ležala je na podu pred svima njima, barica tamnog mastila rasla joj je pored glave.

Tutnjava i dobovanje stopala zamrli su dok su noge u cipelama usporavale i zastale, pa počele da je okružuju. Vreva tela u prolazu stišala se na tek pokoji šušanj i uzdah. Čak je i to za koji tren zamrlo, kao kad se neko nakašlje za vreme recitala. Čavrljanje stotinak usta prestalo je kao da ih je neko zapušio.

Negde izvan nje – izvan ovog prizora, ne mareći za to što su posmatrači šokirano zastali – život se nastavljao. Kapi kiše dobovale su po prozorima; neka ptica je cvrkutala, imitirajući melodiju mobilnog telefona. Negde u daljini zalupila su se vrata – mora da ih je vetar zatvorio jer su u tom zamrznutom trenutku svi stali. Zbog nje.

Iznad tela stajale su dve mlade žene, obe slika i prilika užasa koji ostavlja bez reči; usana prekrivenih šakama, očiju koje divlje prelaze po hodniku – od svakog nešto očajnički traže, gledaju svukud – sem u jednom pravcu.

Nisu htele da pogledaju jedna drugu.

Nikada jedna drugoj ne bi postavile to pitanje.

Što je dalje to crno mastilo putovalo po linoleumu boje pistaća, to je postajalo bleđe i manje gusto, a sve više je počinjalo da liči na ono što je zaista bilo: na krv.

PRVI DEO

Margo Džouns

Prvi put sam osetila bebu kako se pomera onog dana kad je rođen Vinin sin. Rođen i umro sat vremena kasnije.

Samo što sam izašla ispod tuša i gornji deo umotala peškirom, kad sam duboko iznutra osetila blago pomeranje. Ne baš prevrtanje, ali svakako neku vrstu tumbanja, kao kad pređeš preko udubljenja na putu. Plivački zamah, čvrga, spust niz skejtbord rampu u materici: buđenje.

Uzdahnula sam i osetila blagu mučninu na pomisao da nešto živi u meni. Okrivite za to naučnu fantastiku. Nekada je ovaj trenutak predstavljao čudo života, lice Božje koje se odozgo smeši na one niskog i visokog roda, ali u poslednje vreme sve trudnice upoređuju to sa vanzemaljcem koji izbija iz grudnog koša, sa sve krvlju što prska okolo.

Nasmešila sam se dok su mi se žmarci povlačili sa kože. Kasnije ću se setiti ovog kratkog drhtaja gađenja i osećaću sramotu.

U tom istom trenutku, Vinin sin jurio je bolničkim hodnicima u malecnoj plastičnoj kolevci sa tragovima majčine krvi još zalepljenim na pomalo ljubičastim udovima. Kada sam na telefonu videla pregršt poruka i medicinskih termina od svoje najstarije drugarice – srce mu je bilo usporilo, pa se povratilo – i odgovorila na njih u mešavini užasa i olakšanja, već je bilo gotovo.

U sledećoj poruci stajalo je samo: *Umro je.*

Zvala sam je, ali nije mi se javila. U tom trenutku nije mi palo na pamet da možda više nikada neću razgovarati sa najboljom drugaricom, ali šuplji osećaj koji je zamenio malopredašnju živahnost u mojoj utrobi kao da je to slutio. Slutio da će ovaj užasan, užasan događaj biti prvi u dvadeset godina sa kojim nećemo zajedno moći da se suočimo. Nakon što se dobronamernici raziđu, kada im vratite posuđe u kojem su vam doneli musaku i slična jela, kada vreme nastavi da teče, a godišnja doba nastave da se smenjuju, žal za detetom usamljena je rabota.

Ostavila sam joj govornu poruku, a nakon što sam prekinula vezu, nisam mogla da se setim ni jedne jedine reči koju sam bila izgovorila. Poslala sam joj poruku: „Tako mi je žao, volim te, tu sam kad ti zatrebam.“

Moram na posao. Tog dana trebalo je da se vratim u kancelariju, nakon skoro mesec dana provedenih na revijama. Kada sam dobila posao asistentkinje i devojke za sve, išla sam samo na nedelje mode u Londonu, a čak i tada sa ulaznicom sa kojom sam, u najboljem slučaju, dobijala priliku da stojim u zadnjem redu neke hale ili skladišta u kojima duva promaja. Odatle sam morala da izvijam vrat ne bih li videla nestvarne kreacije ispod vrata manekenki.

Tada sam kolekcije pamtila više po frizurama modela i muzici koja se puštala, a manje po odeći – odeću bih kasnije gledala na internetu. Što sam se više uspinjala karijernom lestvicom, to mi je bivalo jasnije zašto je toliko urednika modnih časopisa opsednuto cipelama: vidiš ih tek kad sebi obezbediš mesto u prvom redu.

Te sezone bila sam u Njujorku, Parizu, pa i Milanu. U proteklih deset godina to je nešto što radim dva puta godišnje. Ali ovog puta sam sa sobom nosila svog malog plivača, sedela na tvrdim klupama i plišanim stolicama sa bebom učaurenom u sebi, sa njim ili njom (nećemo saznati pol jer Nik to nije želeo), prolazila iza somotskih užadi i vratara odevenih u crno ne bih li prisustvovala zabavama dizajnera i otvaranjima luksuznih radnji, nazdravljala čašama šampanjca iz kojih nisam pila.

Smejala sam se svom slepom putniku kada bih pomislila na to koliko je teško na ovakvim zgodama prokrijumčariti još nekoga sa sobom – naročito nekoga ko se žestoko nameračio da pronađe i slisti svaku

minijaturnu i elegantnu zakusku koju na srebrnim tacnama nose kobari kao isklesani iz mermera.

Ali vratila sam se u London i morala sam da odem do kancelarije. Tog dana birali su osobu koja će me zamenjivati za vreme porodijskog. Osobu koja će preuzeti moj posao, za koji sam deset godina rintala. Pomisao na to da ću ga prepustiti delovala mi je užasavajuće sve do tog trenutka, jer više nisam bila u stanju da mislim ni o čemu drugom sem o malenom životu koji nije uspeo da zaživi samo nekoliko kilometara dalje.

Vini i ja smo se baš bile našle tog vikenda, ćaskale i kikitale se. Planirale smo mesece koje ćemo provesti van posla, slobodne da danju skitamo jedna sa drugom i sa našim malim saputnicima. Na nekoliko minuta hoda od moje i Nikove kuće otvorio se novi kafić sa zidom od cigala i sijalicama koje vise sa industrijskih kablova, a Vinin autobus stajao je odmah tu ispred.

Vini je znala da nosi dečaka jer je zamolila da joj na ultrazvuku kažu čim bude moglo da se proceni. Zadirivala sam je da je bolesno opsednuta kontrolom, na šta mi je odgovorila da želi priliku da sve isplanira i da mu da ime. Od dvadesete nedelje zvao se Džek.

Otišla sam tad do toaleta u Vininoj kući – činilo mi se da većinu vremena provodim sedeći na toaletu, istiskujući nekoliko kapi iz sebe na svakih pola sata, iako sam imala osećaj kao da mi je bešika stalno puna – i divila se redovima malenih belih benkica okačenih da se suše u njenom kupatilu. Pa zatim kolevci od drvenih daščica sa snežnobelim čaršavima, stolu za presvlačenje natrpanom pelenama, pamučnoj vuni, raznim losionima za koje pre toga nisam ni čula, iako na poslu često moram da pišem o nepoznatoj kozmetici ezoteričnog prizvuka.

Vini je oduvek bila više majčinski nastrojena od mene, smirenija, strpljivija, i imala je jači instinkt. A bila je i blaža. Majčinstvo će joj doći tako prirodno da mi je bilo drago što između njenog i mog datuma porođaja ima pet meseci – pet meseci vrhunske nege koje ću moći da prepisem od Vini kao što sam od nje u školi prepisivala i beleške iz fizike i hemije.

Sedela sam u autobusu na putu do kancelarije dok su mi se grudi stezale na pomisao o svojoj pripremi, peglanju, slaganju, ispravljanju, sređivanju svega za trenutak kad Džek konačno bude došao na svet;

oči su me zapekle kad sam zamislila Vini i njenog muža Čarlsa kako se vraćaju u kuću tako prepunu iščekivanja da je prethodnog vikenda bukvalno treperila. Ukazao mi se prizor terase od crvene cigle, kako i ona tone od tuge kada na nju te večeri ponovo stupe njih dvoje umesto troje.

Delovali su tako spremno da postanu roditelji – treperili su od potencijala, iskrili od nervoznog uzbuđenja. Dok je Vini tako brižljivo svijala gnezdo, Čarls je sređivao repove na poslu. Plan mu je bio da prvih šest nedelja Džekovog života bude kod kuće sa njih dvoje.

„Verovatno ćemo se na kraju poklati“, smejala se Vini prošle subote. „Tako dugo jedno drugom pred nosom.“

Nisam verovala da će ijedno od njih dvoje makar i podići glas za to vreme. Nikada nisu bili takvi.

Dok sam bila kod njih, između njih dvoje nije bilo nijednog neskladnog tona. Čarls je išao u kuhinju i vraćao se iz nje, donosio nam čaj, skakao da donese razne igračkice i spravice za bebu koje mu je Vini dovikivala da joj donese kako bi mi pokazala šta su sve prikupili pre rođenja. Bio je uzbuđen koliko i ona; u njemu je rastao otac, kao što je u njoj narastala beba.

Čarls me nije samo podsećao na muža zaštitnika, nego i na one pse što se ne miču ni makac od vlasnika. Uradio bi sve za Vini; bio joj je posvećen. Na *Jutjubu* je naučio kako se masiraju stopala. Kada je došlo vreme da se oprostimo, stajao je pored nje na ulaznom stepeništu i zaštitnički je grlio dok su mi mahali.

Sledeći prizor trebalo je da bude kako mi otvara vrata da bih upoznala njegovog novog-novcatog sina. A ne ovo.

Obično na putu do posla čitam vesti na telefonu, ali tog dana iz reči koje su mi bile pred očima do mene nije dopiralo ništa smisleno. Dok se dabldeker probijao kroz ulice jugoistočnog Londona obavijene smogom, pokušavala sam da u sebi pojmem Džeka kog smo svi iščekivali i sav potencijal koji je predstavljao i ovu mrtvu bebu nad kojom plaču i nariču, umesto da joj guguću i maze je, bebu koja je sada nepomična, a pre samo nekoliko dana se migoljila ispod zategnute kože Vininog stomaka.

Bilo je to kao da sam se probudila u paralelnom univerzumu: istuširala sam se i obukla u jednom, a ukrcala u četrdeseticu ka ovom

bizarnom novom odredištu. Tamo, u stvarnom svetu, Džek je sigurno tek dospeo na svet ovog jutra, topao, i šmrcka u majčinom naručju – Vininom naručju u koje sam i ja toliko puta padala, budući da mi je najdraža prijateljica i verna saputnica.

Ali moja beba samo što se pomerila u ovoj alternativnoj stvarnosti. Potvrdila je da je tu, da postoji, da smo svet i ja njeni. I to je bilo nešto najstvarnije – nešto najživotnije – što sam ikada osetila.

Kandidatkinje su se već poredale ispred zida kad sam ja stigla do kancelarije. Kosa im je blistala dok su glava pognutih nad ekranima u rukama sedele ispod ogromnog plastičnog loga časopisa: HAUTE*. Jedan od Mofinih omiljenih trikova bio je da kandidatkinje pune nade postavi ispod ovog svetionika, i to svetionika u pravom smislu te reči.

Poznavala sam šeficu dovoljno dobro da znam da je to osoba koja režira gotovo svaki delić svog života. Njuškalo pre svega, Mof svuda vidi dobru priču. Snimanja, izgled stranica časopisa i naslovi, za nju su hleb nasušni. Dve žene u borbi jedna protiv druge zarad retke prilike da rade u jednom od najuspešnijih modnih časopisa u ovoj zemlji – makar i samo dok sam ja na porodiljskom – tačno je ona vrsta ekskluzive iz pravog života kojom se izvršna urednica Emili Mofat hrani. Od nje me ne bi čudilo ni da za sledeće izdanje angažuje osobu koja ne bude dobila posao, čisto da napiše nešto o tom iskustvu.

Prošla sam žurno pored njih ne zagledajući ih, zahvalna na tome što mi trudnički stomak još nije uočljiv i na tome što i dalje prilično podsećam na ove dve uglađene, dobro obučene žene koje su došle da se izbere za moju poziciju. Iako se ne ubrajam među zaposlene u modnoj industriji koji izgledaju kao da se najviše izgledaju, visoka sam i prilično vitka, i uz zdravu dozu cinizma bila sam svesna da će mi to biti vredno oružje u igri moći koja će uslediti na razgovorima za posao tog jutra. *Molim lepo, još nisam nebitna gegajuća trudnica.*

* Francuski pridev koji je možda najprepoznatljiviji u sintagmi *haute couture*, francuskom izrazu za visoku modu koja se prati na revijama. (Prim. prev.)

Koliko god Mof kod moje zamene tražila brzu i efikasnu novinarku poput mene, bila sam i te kako svesna da će isto tako pomno gledati kako će kandidatkinja izgledati ispred foto-aparata i na naslovnoj strani, kako će joj stajati brendirana odeća od čije cene naviru suze na oči, a koju držimo u modnom plakaru na kraju hodnika, razvašarenu i nabacanu kao da je u pitanju odeća u dobrotvorne svrhe.

Kada sam se pre silnih onih godina zaposlila ovde kao stažistkinja, Mofina lična asistentkinja ugurala me je u taj plakar i naložila mi da ga „pospremim“.

Mnogo toga u vezi sa časopisom *Haute* nije doraslo predstavi iz filma *Davo nosi Pradu*, sa kojom sam stigla ovde u dvadeset drugoj godini, mesec dana nakon što sam ga odgledala u bioskopu. Ledeni kancelarijski toaleti u koje bi se kuriri na biciklima šunjali da čitaju tabloide između isporuka nakon što bi nam ostavili brendirane kese sa odećom, miris masnih rolnica sa slaninom koji dopire iz Spirosovog kafića iz prizemlja; tipovi sa sprata iznad koji su radili u časopisu *Go!* i češali se u liftovima; i miševi koji su se redovno pojavljivali ispod točkića moje kancelarijske stolice da jedu kutiju sa žitaricama koju sam ostavila na stolu.

Ali od te modne bajke najviše se razlikovalo stanje u modnom plakaru. Sećam se vremena kada bi mi oči, kao i svima, zasijale na pomisao da ću videti šta se nalazi unutra. Očekivala sam – *kao i svi nakon tog glupavog filma* – nešto poput savršeno čistog butika sa brendiranom odećom, osvetljenim policama i diskretnom haus muzikom, cipelama i torbicama uredno poređanim po zidovima, kao da su spremne na prodaju.

Umesto toga, razočaranje koje sam osetila kad me je dočekao taj prizor bilo je tako snažno da se graničilo sa gađenjem. Modni plakar bio je veličine kupatila – i to malog – sa policama na zidovima od poda do plafona i četiri stalka sa odećom u sredini, podom na kom su od vrata pa sve do najdaljeg prozora do struka dopirale nagomilane čvrste kese luksuznih brendova iz butika o kojima sam do tada samo čitala.

Iz njih su ispadale satenske štikle u raskošnim bojama dragulja, tašnice od krokodilske kože sa nitnama i šiljcima od ružičastog zlata, svi-lene bluze sa printovima, paperjaste suknje od tila, koža, teksas, sjajni lame i blistave šljokice. Sve se to slalo našim urednicima i stilistima na

odabir, kako bismo ih fotografisali na najzgodnijim modelima za stranice časopisa, isprobali i pisali o njima, napravili pompu, obožavali ih, razglabali o njima i hvalili ih na sva zvona – a asistenti bi, navodno, trebalo da ih vrate kada ovi završe sa njima.

Nikad nešto tako lepo nisam videla izbliza, a kamoli dotakla, nikada pre nisam probala takvu odeću (sve dok se vrata iza mene nisu zatvorila), ali isto tako nikada nisam svedočila nonšalantnom odnosu prema nečemu što košta kao tri moje mesečne plate, ako ne i više. Još od malih nogu brižljivo sam se odnosila prema svojim stvarima, bila sam uredna i stroga, i poštovala to koliko nešto vredi – a da ne pominjem cenu. Shvatila sam koliki je jaz između mene i žena iza tih vrata. Za njih su i lepota i novac jednako potrošna roba jer imaju beskonačne zalihe i jednog i drugog.

Želela sam da mislim da me je Mof zaposlila zbog moje iskričave proze, dovitljivih opaski i stila pisanja koji je naprosto pevao sa stranica – to je sve naposletku i naučila da ceni kod mene – ali u duši sam znala da sam dobila posao jer sam taj plakar od buvlje pijace pretvorila u biblioteku.

Udahnula sam bila duboko kako bih se smirila, a zatim sam očistila pod od glamuroznog otpada, poređala sitniju robu na policama po inicijalima urednika koji su je zatražili, kao i datumu prispeća, a odeću na stalcima poređala po imenu brenda i trendovima te sezone. Svako malo bi po jedna cipela ili minduša izronili poput kakve olupine, pa bih to sklanjala po strani nadajući se da ću joj u nekom trenutku pronaći parnjaka.

Otkrila sam stvari za koje je ekipa odavno mislila da su se izgubile i koje su im besni predstavnici za štampu brendova naplatili po punoj ceni – bundu koja je odmah završila u Mofinoj kancelariji u uglu i koju ova prilično redovno nosi svake zime od tada; dijamantsku šnalu koju je Trina, urednica sveta lepote, nosila na svom venčanju; dijagonalno sečenu svilenu usku haljinu koju je Lora, tadašnja modna urednica, svake sezone pakovala za revije, teatralno mi namigujući, ali zarad ostatka kancelarije.

„Mnogo vam hvala, gospođice Džouns! Vi ste najbolja čistačica sveta mode!“; našalila bi se.

Isprva me je to pomalo pogađalo. Moje poreklo je zacelo bilo skromnije od porekla ostalih žena iz kancelarije, od kojih mnoge nisu poticale iz običnih porodica nego iz dinastija, ali nisam baš ni odrasla čekajući u redovima za hleb. Ipak, moj akcenat iz unutrašnjosti i činjenica da me je Mof opazila jer sam počistila za njima bili su previše zabavna priča u stilu Pepeljuge, da se taj fazon ne bi zadržao.

Pocrvenela sam i slegnula ramenima. Među onim što sam pronašla bila je i izgužvana kabanica od gabardena, kakvu sam zamišljala da bi je Džeki Kenedi ogrnula preko crnog džemperera i cigaret-pantalona. Za tako nešto bih morala da štedim nekoliko godina kako bih je otkupila od brenda, a ozbiljno bi me potreslo da sam ikada morala da se zarad nje rastanem od toliko novca u nekom butiku.

Rekle su mi da je kabanica moja jer sam sjajno odradila posao za njih – nisu baš očekivale da ću deset godina nakon toga i dalje biti u kancelariji. Zapravo, i dalje povremeno nosim tu kabanicu, samo što sam sada na višem položaju od svih njih.

Prvi razgovor je trebalo da počne, a Vini mi se još nije bila javila. Shvatile sam da ne mogu iz misli da odagnam tu tragediju, a da ne zamislim ponovo pamučne kapice koje sam kupila Džeku, suludo male čarape kojima smo se obe smejale u nedelju, plastičnu kadicu naslonjenu pored lavaboa.

Jedva sam mogla da poverujem da još nisam zaplakala – zahvaljujući zagušljivoj atmosferi trudničkih hormona u kojoj sam obitavala, oči su mi se proteklih nedelja redovno punile suzama zbog televizijskih reklama za životno osiguranje i utočišta za magarce.

Umesto toga, prijateljičinu tugu osećala sam kao tup fizički bol, u grlu, srcu, rukama koje su mi drhtale, i u stomaku u kom je sve trepereenje ustupilo mesto tuzi, postojanoj i teškoj poput kamena. *Možda postoji tuga u kojoj mesta za suze nema, satkana od čistog bola.*

Nisam mogla da kažem Mof. Ne bih znala kako da joj kažem, a ona ne bi znala kako da me sasluša. Zvučala bih kao da sam ispala iz neke cmizdrave serije. *Jedino se tu pominju deca koja umiru. Deca umiru*

svakog dana, a mi se jednostavno pravimo da se to ne događa. Nisam želela da rizikujem da briznem u plač pred šeficom – Mof emocije ne idu mi od ruke. Bila bi šokirana i uzdržana, a onda bi me gotovo sigurno poslala kući. Poslednje što mi je tog dana trebalo jeste da budem sama.

Stoga sam okačila kaput iza stola i zagladila preveliku košulju koju sam nosila ispod sa parom indigo farmerki. *Još ne nosim odeću za trudnice!* Preturala sam po torbi od čvrste kože (beleške o trudnoći, prenatalni vitamini, flaša vode, neseker sa šminkom) ne bih li našla crnu kožnu torbicu u kojoj mi se nalaze telefon, propusnica i sveska, nakon čega sam se uputila ka sobi za sastanke staklenih zidova pored Mofine kancelarije.

Dve žene koje su se prijavile da me pokrivaju već su me znale. Prepoznale su me sa slike pored mog imena u časopisu, nimalo laskavo isečene profilne slike koju sam prezirala i koja je išla uz većinu mojih članaka, odmah na vrhu pored mog imena. Znale su me sa mog sedišta na revijama, jastučeta ili namerno uskog razmaka na belim klupama, na kojima stoje kartice sa ukrasnim slovima i označavaju čija zadnjica gde treba da sedne. Zvanice skeniraju pogledom deo pored piste u potrazi za svojim imenom, a usput opažaju i ostala imena, ne bi li se kasnije ambiciozno ubacile u razgovor ili nemilosrdno ciljale na uočene slabosti neke od njih u privatnosti svog kružoka.

Rekla sam već Mof da i ja okvirno poznajem naše dve pridošlice. Zapravo, tačno sam znala ko su. Jednako sam truda uložila u istraživanje svojih potencijalnih zamena koliko ću uložiti i u pronalazak nekoga ko će se starati o bebi kada budem bila spremna da se vratim. Od ovog posla stomak mi možda i nije izvodio salto unazad, ali je jednako bio deo mene. Ekstreman, često stresan, ponekad izluđujuć, ali zabavan i brzog tempa. Obožavala sam ga. Samo najsposobniji par ruku dolazi u obzir.

Žena koja je u stanju da sledi Mofina naređenja, a jednako sposobna da ponovo zapali za godinu dana.

Prva od njih bila mi je poznata sa stranica o visokom društvu. Bila je udata za naslednika kompanije konzervisanih jela i multimilionera. Videla sam kako se kod Mof budi zainteresovanost zbog samog bogatstva kojim je ta žena zračila, savršene kose vezane u konjski rep koji je visio niz rame, blistave kože i isturpijanih noktiju sa lakom u prirodnoj

boji, laktova poput krila pterodaktila koje čovek dobije kad unosi taman onoliko kalorija neophodnih za život. Njeno lutkasto telo bilo je obučeno u crne pantalone savršenog kroja, jednostavnu rolku i par mokasina za koje su skoro svi urednici bili na listi čekanja.

Krv mi se ledila na pomisao da će ova žena sedeti za mojim stolom; oduvek mi je bilo neprijatno u društvu tako bogatih i uglađenih. Znala sam da sam osetljiva i nesigurna (Vini mi je uvek to zamerala, pretila mi prstom i koktala: „To ti nije dobro!“), ali ta žena bila je sve ono što ja nisam, a ako bi kojim slučajem završila na mom poslu, Mof bi možda shvatila koliko toga meni fali. Samopouzdanje koje dolazi sa određenim vidom obrazovanja, pojava koja je proizvod tog sjaja i lepote, umeće laganog ćaskanja koje potiče iz urođenog znanja da će drugi hteti da te slušaju. *Ne dolazi u obzir.*

Dok se Mof kikotala na njene dogodovštine i raspitivala za druge ljubitelje konja koji su im bili zajednički prijatelji, ja sam razvijala strategiju. Slutila sam da će neko kome, uslovno rečeno, novac koji dolazi sa ovom ulogom nije potreban, ustuknuti zbog posvećenosti koju Mof zahteva od svih svojih zaposlenih. Ubacila sam nekoliko primera o tome kako se u kancelariji ostaje do kasno uveče kako bi se stranice sredile pre roka za štampanje, o tome kako najnovije vesti pišem na telefonu na ulici dok pada kiša, i kako šaljem priču za nekoliko minuta ne bi li je *Haute* prvi objavio na internetu.

Njene duboko usađene tamne oči razrogačile su se sa obe strane tog aristokratskog nosa. *Bilo je prelako!* Dok je bila u taksiju na putu do kuće, ljubazno nam je imejлом poručila da više nije zainteresovana.

„Dakle, sada nam ostaje...“ Mof je pogledala sledeću biografiju, nakon što je prva kandidatkinja otperjala iz sobe za sastanke, a druga zauzela mesto sa druge strane crvenog stola od pleksiglasa. „Margo?“

„A, ne“, ispravio ju je topao glas dok je njegova vlasnica izvlačila ruke iz rukava dobro krojenog tamnog blejzera. „Piše tako na biografiji, ali nikada nisam koristila ime Margo – previše mi je formalno i staromodno.“ Žena se široko osmehnula, usana boje crvene telefonske govornice i tamnih kovrdža koje su slobodno padale.

„Ja sam Megi.“